

skal skabe ligesom et Organ for Samfundet, der kan følge Arbejdsstridighederne og lægge Materialet til Rette for den offentlige Menings Dom. I enhver større Arbejdskonflikt vil den offentlige Mening gribe ind og meget ofte med afgørende Betydning, men som oftest vil Forholdet være dette, at den offentlige Mening vil gribe ind paa et Grundlag, som er af en meget tvivlsom Karakter. Den vil gribe ind paa Grundlag af Beretninger, fremkomne i Bladene, et Agitationsstof, som der ikke findes nogen Myndighed til at sigte, og som det er meget vanskeligt at faa alvorligt undersøgt, saaledes at man kan bedømme Rækkevidden og Værdien af det. Det, man derimod vil opnaa ved Forligsmanden, er, bortset fra selve hans Betingelser for at tilvejebringe Overenskomst, dette fra Samfundets Side saa værdifulde, at hvis der til Trods for hans Indgriben bliver Konflikt, vil man have faaet en Mand, som træder frem med stor Myndighed, med Lejlighed til at følge Konflikten fra første Færd og til at undersøge alle Forhold, som dermed staa i Forbindelse, og som er i Stand til at fremlægge for Offentligheden sin Bedømmelse af Materialet og derigennem give Offentligheden et langt solidere Grundlag, paa hvilket den kan afsige sin Dom over denne Konflikt, end ellers vilde kunne faa. Se, en saadan Indgriben synes det mig unægtelig, at Staten og Samfundet have Ret til overfor de to stridende Parter, selv om den ene Part siger, at den ikke ønsker, at Offentligheden skal have Lejlighed til paa den Vis at trænge ind i, hvad Striden staa om.

Imidlertid fandt jo i øvrigt dette Forslags Hovedprincipper Tilslutning fra alle Sider i Salen, bortset fra de to ærede Medlemmer, hvis Udtalelser jeg her har dvælet ved. Hovedprincipperne fandt Tilslutning, ikke blot fra de radikale og socialdemokratiske Talere, men ogsaa fra Ordførerne fra de forskellige moderate Venstregrupper her i Tinget og endelig fra en af Ordførerne for Højre, det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Birck). Ogsaa fra Tilhængernes Side blev der imidlertid gjort enkelte kritiske Bemærkninger, i hvert Tilfælde paa et eller andet Punkt rejst Tvivl om, hvorvidt man netop i Forslaget i den her foreliggende Form havde truffet det rette. Den første af disse Bemærkninger var denne, at Forligsmandens Virksomhed kunde efter Lovforslagets nuværende Form blive af alt for omfattende Karakter. Man tænkte sig denne Forligsmand følgende alt, hvad der paa en eller

anden Maade stod i Forbindelse med Arbejdsstrid herhjemme, og man tænkte ikke med Urette, at den Mand, der skulde overkomme noget saadant, maatte have tusinde Øjne og tusinde Øren. Det er imidlertid ganske afgjort ikke Forslagets Mening. De Folk, der have formet Forslaget, have ikke tænkt sig Forligsmanden paa den Maade gribende ind i stort og smaat, beskæftigende sig med alt muligt. De have tænkt sig, at Forligsmanden kun skulde træde i Virksomhed, hvor der var virkelig alvorlig Anledning til det. Men, har man sagt, skulde man saa ikke i selve Forslaget formulere Regler for, hvornaar han skal gribe ind, skulde man ikke trække Grænsen for hans Indgriben noget snævrere? Jeg tror, dette er vanskeligt. Under Forhandlingerne mellem Parterne i det Udvalg, som har udarbejdet Forslaget, er man vejen tilbage derfor. Sagen er jo den, at selv en Konflikt, en Strid, som oprindeligt synes af meget ringe Karakter, saa man, hvis man giver Regler, vilde sige, at saadant noget kan umuligt blive til en almindelig Arbejdskonflikt, selv saadan en Konflikt kan meget vel blive det lille Udgangspunkt, hvoraf en stor Strid vokser op, og derfor tror jeg, det er vanskeligt paa Forhaand ved Regler at udelukke nogen saadan Konflikt fra de Ting, Forligsmanden fra første Færd skulde have Lov til at beskæftige sig med. Noget andet er, hvad han i Praksis virkelig beskæftiger sig med. Jeg ser ikke rettere, end at Grænsen for hans Indgriben maa i alt væsentligt, hvad enten vi skrive den ene eller den anden Lovparagraf derom, blive angiven af Forligsmanden selv. Det hele beror i Virkeligheden paa, om man til Forligsmand faar en praktisk og forstandig Mand, som er i Stand til selv at finde, hvad der er Grund til at beskæftige sig med, og hvad han hellere skal lade ligge. Det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Birck) udtalte, at det var en meget svær Opgave at finde denne Forligsmand. Han vendte sine Bemærkninger derom til Indenrigsministeren. Jeg maa derom sige, at det heldigvis i Virkeligheden ikke er Indenrigsministeren, der faar den Opgave at finde Forligsmanden. Det er den permanente Voldgiftsret, der skal indstille til Indenrigsministeren, hvem der skal være Forligsmand, og jeg føler mig overbevist om, at naar den permanente Voldgiftsret, hvis Medlemmer have beskæftiget sig med dette Spørgsmaal, have fundet en Mand, om hvem den siger til Indenrigsministeren: han, synes vi, er den rigtige, vilde det være